

عنوان مقاله:

نقد پدیده شهرنشینی از دیدگاه ابن خلدون

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری و شهرسازی اسلامی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مهدی سعیدی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

الهام شیری - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

اسما ذوالفقاری - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

خلاصه مقاله:

در این پژوهش پدیده شهرنشینی از دیدگاه ابن خلدون مورد نقد و بررسی قرار گرفته است همگام با پیدایش شهرها در سرتاسر کره زمین همواره دانشمندانی با توجه به شرایط اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی دوران خویش به بررسی و تبیین شرایط جامعه‌های که در آن زندگی میکرده اند، پرداخته اند. ابن خلدون به عنوان یک دانشمند سده های هفتم و هشتم هجری پدیده شهرنشینی را مورد نقد و بررسی قرار داده است و بر این باور است که جامعه شهرنشینان جامعه ای است که مردم ساکن در آن به ناز و نعمت، تجمل و خوش گذرانی عادت کرده که در نهایت به فساد اخلاقی و نابودی جامعه می انجامد و در مقابل آن جامعه بادیه نشینان و زندگی بادیه نشینی را میپسندد و میگوید عصبیه به معنای دلاوری، دینداری، اخلاق، پیوندهای خونی، روح آزادی، فطرت پاک و سالم، بزرگواری و بخشندگی، شهامت و بیباکی در جامعه بادیه نشینی به وجود میآید. در شهر اسلامی با توجه به تعالیم اسلام انسان ها فارغ از شهرنشین یا بایه نشین بودن از همان بدو تولد از فطرت و ذاتی یکسان برخوردارند و همچنین دارای حقوقی یکسان نیز میباشند و سکونت در شهر یا بادیه تعیین کننده اخلاق و شخصیت و ویژگی های انسانی نیست. شرایط نابسامان اجتماعی-سیاسی دوران زندگی ابن خلدون بر اندیشه وی تاثیر گذار بوده و همواره جامعه بادیه را مقدم بر جامعه شهرنشینی میداند

کلمات کلیدی:

شهرنشینی، ابن خلدون، بادیه نشینی، جامعه، شهر اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/289736>

